

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XII. Sor. Joanna conjungit in summa perfectione externa opera sua cum contemplatione. Deus etiam patrat miracula, ne quid sponsa sua de alterutro negligat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

manum suam capiti eius imposuit, ac inquit: Hæc est vera sponsa, in qua IESUS verus animarum sponsus requiescit.

Postridie S. Communionem percepta, dum suo more esset in Oratorio, precabatur Divinum Sponsum suum intensissimè, ut duas sibi commendatas personas benigne tueri servareque vellet, atque omne mortale peccatum ab eis avertere. Hic erat videre mirum quendam inter DEUM puramque istam Creaturam lusum. Sicut namque Pater cum filiolo suo, qui forte munusculum quoddam petit, colludit, eique illud porrigit quidem, dum verò parvulus manum ad capiendum extendit, ipse retrahit suam, filiolumque ridet, sic prorsus erga charissimam Sponsam suam Ioannam se gessit DEUS. Principio quidem ostendebat sese paratum ad assentiendum eius petitioni; paulo post gravabatur id præstare liberalemque manum suam quodammodo retrahebat. Ubi ergo id animadvertit Ioanna, viditque, quod complaceret sibi DEUS in eâ sic detinenda, summa amabilitate ad DEUM inquit. Domine, jocare, lude & illude mihi, ut Divinæ voluntati tuæ placeat, veruntamen ego petitionem meam obtinebo. Tuam ego Majestatem tam diu vinculis amoris captivam tenebo, donec id mihi concedas, quod à te postulo. Non poterat iam ultra benevolum suum in eam animum cohibere Dominus; itaque respondet Ioannæ: Filia, iuxta petitionem tuam fient omnia. Summam ego voluptatem capio è tuis inventis, artibus ac stragematis,

quibus uteris ad obtinenda, quæ petis. His aliisque eiusmodi astutis solertibusque circumventionibus amoris certabat illa cum Omnipotente, & vincebat in superabilem DEUM. At verò admodum caro illi constitit hæc victoria. Siquidem infernales Genii ob tot animarum iacturam, quas illa DEO lucrabatur, eque faucibus eorum eripiebat, stygiis illam tormentis excruciant, plagisque afficiebant atrocissimis. Hic, aiebant, pereundum à nostra manu est tibi, tu persecutrix nostra pessima. Age, dic maledicta mulier, quid te permovet ad nos tantopere, tantisque pœnis persequendos? Cura tu salutem tuam, ut vis, alios sine quietos, propriamque salutem cuiusvis arbitrio permitte, Verum Sor. Ioanna nihil pensi habebat, quidquid Tartarei spiritus obgannirent. Charitas eius animarumque zelus fortior morte erat, & inferno durior æmulatio.

CAPUT XII.

Sor. Ioanna coniungit in summa perfectione externa opera sua cum contemplatione: DEVS etiam patrat miracula, ne quid Sponsa sua de alterutro negligat.

Vita spiritualis, quæ exteriora bona opera Contemplationi copulat, est inter omnes vitas perfectissima (S. Thom. v. 6. 22. q. 179. art. 2. ad 2. & 3. q. 20. art. 1. ad 2. & 3.) Eam ob rem & ipse Christus Servator noster talem vitam elegit. Hucusque tractavimus de

de Virtutibus nostræ Venerabilis Matris Sor. Ioannæ, quæ in externa operatione consistunt. Nunc verò ad contemplativam vitam ingressum faciemus, in qua illa sane quàm solide fundata & perfecta fuit. Cum sex annorum esset nostra Sor. Ioanna, antedicto modo eam Christus D. in orandi modo instituit. In illa præ tenera ætate, ad tam sublimem eam contemplationis gradum evexit, ut complurium annorum curriculum, pauci admodum, eximie etiam vitæ huius ac sanctæ exercitationis Magistri, eò pertigerint. Ab hoc primo principio usque ab obitum, tota eius vita, perpetua & nunquam interrupta fuit Oratio. Ubivis locorum, nullo non tempore, in omni sua actione ac occupatione clarissima illustratione animi DEUM præsentem habuit, & amicissima quidē familiaritate, conversatione & alioquo. Erat illa in hoc haud absimilis celestibus spiritibus, de quibus Christus Salvator noster testatur, quod etsi descendant in terras ad serviendum humano generi, (Matth. 18. v. 20.) Semper tamen totaque æternitate in Divina contemplatione perseverant. Idem penitus Angelica nostra egit Ioanna. Nunquam illa operibus, quæ vel ex obligatione, vel charitate ab ea fiebant, impediēbatur à DEI contemplatione: nusquam desinebat coram eo ambulare, eius pulchritudinem speculari, amabili ac mellitissimo colloquio & conversatione perfrui. In hunc finem in amoribus ei erat quies ac solitudo, & quantum fas erat Orationi, vacabat, maximo cum fructu

animæ suæ. Noctibus quidem insistebat orationi domi suæ, manē in templo, vespere, peracto eo, quod ex officio in rei familiaris administratione ei incumberebat, in suo Oratorio. In Orando verò semper nudis genibus, nudo solo nixa persistebat. Segregabat se ab omni humano consortio, atque uti celestis quædam Aquila sese ad Sphæram Divini Solis sustollebat.

Eveniebat porro istud Sor. Ioannæ in admirabili quadam Ecstasi, & quidem diversis variisque modis. Ecstasis vel animæ à se discessio, uti & Raptus, seu corporis supra se sublatio, sunt elevationes animæ in DEUM, cum totali separatione à sensuali operatione ac sensibilitate, adeo ut extra se positus homo, non audire non loqui, nec sentire queat. Ratio eius est, quod cū virtus animæ humanæ infinita non sit, sed modum mensuramque suam habeat, in ecstasi autem intellectus per Divinam illustrationem tanta de DEO cognoscat, ut voluntas in ea cognitione quasi absorbeatur, atque in DEUM elevetur, rapiatur, & extra se abducatur, quod totum naturales animæ vires longissimè excedit, eam obrem haudquaquam hæ vires sufficiunt, ut exterioribus potentiis & sensibus, eorumque operationibus, uti alias, subveniant, aut sensibus præstent, ut efficaciter operentur. Istæ tales ecstases erant famulæ DEI continuæ ac perpetuæ, possetq; haud abs re Virgo ecstastica dici, quando quidem semper in Oratione extra se fiebat, ac sæpe numero etiam alias: & quidem tanto temporis intervallo

*Ecstasis
& raptus
quid sint.*

R III

30

Deum ubi, locorum in oculis gerit Ioanna.

Nec ullo opere ab eo impeditur.

Ioanna erat perpetua.

Io, ut quandoque sibi ut restitui posset, obedientiæ præcepto adigenda fuerit, quemadmodum postea referemus. Qui ei penè ubique aderant, asseverant se Ioannam tam suo in Sacristiolo, quam in æde sacra singulisque fere horis in excessu mentis, & aliquantum à terra elevatam conspexisse, quodque nonnunquam teniter corpus halitu afflaverint, illudque se exinde uti levis penna commoverit. Rogabat quidem instanter Ioanna DEUM, ne palam in conspectu hominum illam sibi tribueret gratiam, nihilo tamen minus Divina Majestas disposuit, ut ad augmentum gloriæ suæ, maioremque Sponsæ suæ exultationem, id nonnunquam etiam ab hominibus notaretur.

Dum vice quadam in Discalceatorum Conobio ad orationem in templo cum plerisque sacris Virginibus colloquia miscet, spirituales quasdam odas & cantica modulari audit. Continuo illic in aëra est sublata, mansitque sic à terra elevata sat diu ante altare maius pendula. Alio tempore saepe memoratus Dominus Alphonsus Oratorium eius intravit, nomine D. Archi-Episcopi eam allocuturus, reperitque Ioannam prorsus in admirabili animæ corporisque raptu. Plus quam duorum virorum altitudine ab humo elevata erat. Manus eius affixæ fuerant clavis crucifixi vis manibusque picti præ grandis Crucifixi altaris: Os verò applicaverat vulnere lateris eiusdem Crucifixi, atque ex hoc æternæ vitæ fonte bibebat casta columbula nostra. Ubi ergo D. Alphonsus tali habitu si-

Altè à
terra ele-
vata ad
Crucifixū
è vulnere
lateris
eius Divi-
nū sugit
nectar.

tuque Ioannam conspexit, abiit continuo ad D. Archi-Episcopum, eius rei eum facturum certiorum. Aderat tunc præsens apud D. Archi-Ep. Prætor Urbis: ambo ergo cum suis quisque famulatio eo se propiunt, ad intuendum ingens illud miraculum. Quo ubi advolare, in iam dicta forma ac schemate universi eam sunt contemplati. Observarunt tandem pariter, quod etsi ancilla Christi tam alte à cruce penderet, nihilo secius tota corporis eius compositio sitisque adeo decens, gravis, ædificativusque ab omnibus conspiceretur, ut ne pedes quidem illius videri possent. Ceperat interim Ioanna sese commovere, præsentes porro non levis incescit timor, fore ut in descensu subito super Altare ruat. Verum nihil horum evenit, sed à tergo paulatim à Cruce separabatur ac discedebat, donec tandem terram attingeret, atque ante altare super genua consideret. Ubi ergo Archi-Præsul iterum eam sibi redditam vidit, petiit, ut qui aderant, foras omnes excederent, satis gnarus, quam ægrè Ioanna ferret in eiusmodi raptibus deprehendi.

Dominicâ die, qua PP. Augustiniani SSmi Altaris Sacramenti festum celebrabant, comitante eam ancilla sua Magdalena, ac DD. Alphonso & Francisco Ruiz abibat à Discalceatis Monialibus, ut iam dictæ celebritati nec non supplicationi, qua Ven. Sacramentum vicatim circumgestabatur, interesset. Ambo iam dicti DD. brachiis Sor. Ioannam ob debilitatem virium sustentabant. Interim in parva quadâ platea subi-

to

to Musicos concentus, qui honori SS. Sacramenti modulabantur, exaudiunt. ad huius musicae sonos continuo se Christi IESU sponsa instar Aquilæ à terra levavit, secumq; una ambos DD. Succollatores rapuit plus quam octonum lapidis iactuum spatio. Momento itaque ad Monasterium Augustinianorum sunt delati, quod supplicatio ipsa tunc præteribat, Sponsaque Christi mansit illic ingenua provoluta. Ambo vero DD. qui eam deducebant, mutuo sese summo cum stupore alloquebantur: D. Frater, quidnam hoc rei est. Quo loci sumus? Quidnam accidit nobis? Quidquid tamen mirarentur, admirandum hunc insuetumque volatum comprehendere animo haud potuerunt. Sed potius abmiranda DEI opera in famula sua Ioanna, laudum præconiis celebrabant, extollebantque.

Hilce in perpetuis excessibus deducebat Rex Regum dilectam sponsam suam in Cellam vinariam, & inebriabat eam pretioso ac super dulcissimo suæ Charitatis vino, sicque Sponsa eius extra se abrepta tota transibat in dilectum. Cælestis verò Sponsus intuebatur Sponsam suam conversabaturque cum ea blandissimè ac deliciosissimè. Usitatum est devotis animabus cum DEO deliciarì, eidemque blandiri. At verò cum hac amantissima, Sponsa sua deliciebatur ipsemet Sponsus: in tantuq; id suæ maiestati volupe erat, ut ingentia etiam patraret prodigia, ad protelandam, continuandamque teneram ac deliciosam cum ea consuetudinem & collocutionem. Etenim

cum Ioannæ sui statûs officio atque obligationi necessario satisfaciendum esset, providit Divina Maiestas, ut ne quid ab utraque parte deesset. Manebat itaque Ioanna in Oratione Sponso suo unita, cælestes verò Genii obibant externa munia officiorum Divinæ Sponsæ. Persape quidem id usu venit, semel tamen luculentius ad hunc modum demonstratum fuit. Advenerat sæpe memoratus D. Alphonfus, quandoque circa meridiem ad perferendum Matthiæ Ortizio, à D. Archi-Episcopo quodpiam nuncium, ipso in domûs ingressu offendit Laicum Fratrem è Discalceatorum familia nomine Ioannem à Resurrectione, qui æque certa quadam ex causa eodem à Priore suo ablegatus fuerat. Aedes ingressi ambo reperiunt Matthiam Ortiz mensæ accumbentem ac prandentem, Ioannamque uxorem eius clarâ voce pio quodam è libro ad mensam legentem, sic ut ille bene percipere lecta posset. Bonus Frater ille Laicus præ stupore nimio totus fere dirigit, neq; suum exposuit negotium, sed tantum ait, se in prætereundo aedes eius committere nequivisse, quin D. Matthiam cum charissima sua salutaret. Dominus vero Alphonfus mandata sua exposuit, atq; responso desuper accepto valeq; dicto, cum præfato Fr. Religioso domo abibant. Ubi iam soli in atrio Domûs Fr. ille cum D. Alphonso constitère, brachium huius ille complexus manu, summa cum admiratione, D. Alphonse, inquit, vidisti proculdubio nunc Ioannam Matrem. Ita sanè, respondet

S D. Alphon-

Officia
externa
Ioannæ
Angeli
obcunt.

R III
3.0

Ioanna
raptâ, se
cum e-
ciam ra-
pit duos
viros eam
susten-
tantes.

Delicias
suas cum
Ioanna
habet
Deus &
ad susten-
tandum
cum ea
colloqui-
um mi-
racula
parrat.

*Angelus
absente
Ioanna
Ortizio
prandium
apparat.*

D. Alphonfus. Age igitur, ad gloriam DEI velis nunc Domine ad cœ nobium mecum concedere. Uterq; igitur abeunt, atq; ubi Ecclesiam ingressi fuere, Matrem Ioannam istic cum P. Priore colloquentē conspiciunt. Obstupuit D. Alphonfus atq; nunquid non jam jamque Matrem Ioannā in domo sua reliquimus? Domine, inquit ille Religiosus Fr. hoc illud est, quod ego tantopere demiratus fueram. Advenerā quippe nomine P. Prioris nostri, ad significandum Matthiæ Ortiz, quod certis præpeditis negotiis conjugem illius expedire citius nequiverit, ne igitur moram illius detentionemq; molestē ferat. Ubi verò illam domi suæ apud maritum vidi, totus cohorruui, cum indubitātē scirem eandem hic apud P. Priorem nostrum versari. Deniq; Mater Ioanna, copiā obtenta abeundi, ingenti cum solitudine domum repetiit. Porro dum gradus ascendit, Angelus ad eam inquit. Ne timeas. Maritus tuus iam prandium sumpsit, absq; eo quod absentiam tuā notārit. Ego personam tuam egi, munus obivi, quæque tui erant officii, cuncta peregi. O fortunatū hunc virum! cui suæ conjugis gratia inservire Angeli obsequiumque præstiterē.

Tanta hæc Dei providentia erga creaturam nemini mira videri debet. in hac quippe Sponsa sua, singulari eius amore & curā testatum facere voluit DEUS summam se habere complacentiam, dum eam in suis exercitiis ac pace altissimæ orationis, amotis omnibus obstaculis, fovet atque conservat. Prout id factum sequens abunde comprobabit. Adve-

nerat Burgum præcipuus è Ducibus Hispaniæ, (testes non reminiscuntur Duxne de Lerma, an verò de Cea fuerit) unus tamen ex his, inviserat D. Archi-Episcopum, atq; inter alia indicārat etiam, magno se teneri desiderio visendæ Matris Ioannæ, non curiositatis ductu, sed sinceræ puræq; devotionis, animæq; fructus gratia, quem proculdubio ex admirandæ huius fæminæ aspectu sit percepturus. Archi-Præsul uti amabilis, benevolus, facilisq; Dominus, dignitatis devotionisq; huius Principis intuitu, facile postulatis eius assensit. Uterque igitur longo comitantium aliarum præcipuarum personarum ordine, ad invisendam Matrem Ioannam progrediuntur, quod fiebat feriā 6ta seu Veneris die. Diem hunc sanctum suisq; destinatum exercitiis habebat Sor. Ioanna, in quibus longo tempore extra se abrepta, cruci adhærebataffixa. Porro ne quis eam tunc inturbare posset, claudebatur eo sine Oratorii fores. Itaque in adventu suo præfati DD. obleratas eas reperere. Quoniam verò Dux ille postridie necessario discessurus erat, videbatque obice illo desiderium suum impediri, permolestē impedimentum illud tulit, præsentemq; omnes cū eo. Notārat hoc Matris Ioannæ Ancilla Magdalena, sincerique moris persona, atq; ad D. Archi-Episcopum. Si ea Rmo D. esset potestas, quæ P. Priori Discalceatorum, tum è vestigio clavi potiretur: si mirum dominæ meæ in virtute Obedientiæ præciperet, ut clavim sibi foras mittat. Perpendit hæc apud se Archi-Episcopus, famulæq; inquit: *Etiam extra se posita moribus parat in* Quid anna.

Quid ais filia? Etiamne P. Prior ita ei præcipere consuevit? Etiam D. respondet ancilla: persæpe id egomet hisce oculis vidi. Continuo igitur magna condecensque gravitate ac modestia S. præsul inquit. Filia Ioanna, semper mihi ut germanam addeces filiam, morem geris: nunc ita res exigit, uti talem te exhibeas, mihiq; ceu legitimo Patri, Pastori ac Præsul tuo obedias. Præcipio itaque tibi virtute S. Obedientiæ ac Spiritûs S. ut mihi confestim clavim ab hac janua mittas. O mirum rarumq; omnino prodigium! Res profecto magna erat ei & obedientiam percipere, & quod clavis illico subter portâ foras atque in manus illius sit delata, totû, inquâ, hoc res magna fuit. Mirabantur omnes mutuq; taciti summo cum stupore se respiciebant Janua deniq; ab Archi-Episcopo referata, ubi omnes ingressi fuere, videt Christi sponsâ extra se raptâ è cruce pendentem, vultu sanguine rubente. Efficiebat spectaculum istud, ut omnes summa tenerimâq; devorione tangerentur. Protinus tamen deorsum contendunt, quo in sua quiete cruci adfixa remanere Ioanna posset. postquam igitur domum Archi-Episcopus rediit, continuo P. Priorem Discalceatorum acciri iussit, is ubi adfuit, cunctis audientibus eidem narravit, quid cum Ioanna iam iam contigisset: quæritque ex eodem P. Priore, an mira istiusmodi etiam sibi uti venissent? Etiam Rme Præsul, respondet P. Prior, ut ad meum S. Obedientiæ præceptum foras mihi clavis deferretur innumeris vicibus contigit. Quid hoc est aliud, quam quod sponsæ suæ gratia homini Deus

obedierit, prodigiumq; Josue temporibus patratum sæpius iterârit? Hic Populi Israëliti Præses ac Ductor, præcepit Soli, uti pleno in cursu gradû sistat, statimq; is constitit. Sacra pagina inquit (Josue cap. 10. v. 12.) DEUM obedivisse voci hominis, & ita omnino, inquit D. August. (lib. 2. de mir. S. Script. c. 4.) fieri iuxta rectam rationem necesse fuit. Sol etenim in se ipso Obedientiæ aut inobedientiæ capax nō erat. deus porro, qui cursum eius moderabatur, ad præceptum Josue, currentem stitit. Et quanquā ad Solem usq; iverit obedientia, atq; in eo impleta fuerit, haudquaquam tamen Sol fuit, qui obedivit, sed qui vice locoque eius homini paruit Deus. Eadem ratione mater nostra Ioanna capax obedientiæ id temporis esse nequiverat, quia in ecstasi tota in Deum abrepta atque elevata erat, & in illo beato statu velut mortua, ab omni sensuum usu longe posita, nec videre, nec audire, nec obedire poterat: ideoq; necessario sequitur, quod obedientia in excessu mentis exhibita, non à Ioanna, sed à DEO, in quem Ioanna tunc absorpta detinebatur impleta fuerit. Tanti nimiram æstimavit DEUS familiarem sponsæ suæ Ioannæ secum usum & consuetudinem.

Quis iam dicere velit, quod talis, tamq; in paucis amata sponsa, qualis erat Ioanna, ariditatem desolationemq; in orandi studio sit experta? Nihilo tamen sequius ingentes illa ariditates gustusque iacturas persensit. Siquidem Sponsus cælestis non-

S;

subdu-

Deus in
suorum
gratiam
hominibus
obedit.

Et D. Archi-Episcopo præcipienti clavim foras mittit.

Rm
3.0

Etiam sic
nunquam tantisper sponsam suam dilectam
deserebat, suumque illi consuetum Ioannæ

*desolatio-
nes ari-
ditatesq;
in orando
paritur.*

subducebat lumen, inq; tristissima nocte, ac atris obvolutam tenebris derelinquebat. Nullus ei oranti gustus, nullum erat solatium, sed acerbissimi doloris plena inquietudo, ac totalis omnimodaq; cor atque animum occupabat desolatio. Luctuosum sane erat spectaculum illo in statu ioannam conspicer. Omnem quidem illa exeruit conatum, sicut Sponsa in Cantic. Cantic. c. 2. v. 5. animo linquebatur, plorabat, gemitabat, suspirabat in solitarii turturis modum, post suum unice dilectum. O incomprehensibilis scientia & sapientia Dei! deserit ille, ait D. Paschatus (*lib. 3. in Thren.*) illas animas, quæ plus aliis eum diligunt, quo sponsum suum sollicitus requirant, maiore desiderio cupidiusque consecretur, tanto post eum clament suspirentque ardentius. Totum hoc absentia Divini Sponsi efficit, facit namque, ut anima gemat ac suspiret, ut cor eius ardeat, voluntas desflagret, amor atque torque magis ac magis accendatur. Sic eveniebat nostra Dei Sponsæ Sor. Ioannæ in ea solitudine ac desolatione, quod equidem maius omnibus illi tormentum erat, donec miseris illi DEUS, iterum eam reviseret, ac suo Divino perfunderet lumine, quo illa postmodum summâ dulcedine ac perfectione fruebatur.

*Absentia
absconden-
dis se
Dei quid
operetur.*

CAPUT XIII.

*De Sor. Ioanna ardenti amore in Deum:
deq; miraculosa imagine Christi D. N.
quam illa pingi curavit. Itēq; de zelo hono-
ris Divini & Ecclesiæ suæ,
quem illa habuit.*

Dicit Reginus Propheta David, quod in meditatione exardescat ignis (Psal. 38. v. 4.) quasi dicere vellet, perinde ac attritu & allusione Chalybis lapidisque Scintillæ profiliunt ac fomitem accendunt, ita pariter ignis amoris Divini suscitatur meditatione inexhaustibilis infinitaq; illius bonitatis, quo sacro ab igne mortalium pectora succendantur. Ad suscitandum porrò suavissimum istud amoris incendiū, præ cunctis aliis meditatio vitæ ac Passionis Servatoris nostri IESU Christi medium est longe efficacissimum. Testatur confirmatq; hoc sat perspicue Christus ipse. Ego, inquit sum via, veritas & vita. Quis errat viatorum, aut præceps est prærupto ruit, nisi qui à recto itinere deviat? Quis cespitat, titubat, in tenebris offendit, caditve, nisi qui se à lumine elongat? Quis moritur, nisi qui vitam deserit? Ita prorsus proceditur in spiritali huius vitæ itinere. Qui per Christum Redemptionem nostrum non ambulat ad æternam vitam, is proculdubio præceps ruit ad inferos, cadit moriturque morte æternâ. Qui autem per Christum graditur, ambulat per viam rectam, ac tandem omnimodis pertingit ad perfectionē charitatis Dei. Hanc assecuta est Sor. Ioanna, quoniam nunquam non per Christum summum nostrum bonum incessit. Exacto 6to ætatis anno, à quo tempore Christo se despondit, Christus supremus lapis angularis semper Sponsæ suæ instar Magnetis fuit. Erat illi Divinus hic Sponsus meta scopusque omnium suorum

*Per Chris-
tum in-
cedentiū.
& perve-
niendum
ad vitam.*